

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra En Stridsmand

Citation: Skjoldborg, Johan: "En Stridsmand", i Skjoldborg, Johan: *En Stridsmand*, 1896, s. 93.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_01-shoot-idm140513901772320/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: En Stridsmand

Nej gaa du bare hen til Jens Nørgaard, saa slipper du allernemmest ud af den Klemhærke!«

Men Søren stilede sine Fødder mod den næste Mand, hos hvem der kunde være Haab.

Hele Dagen gik han sin Fattigmands Gang fra Gaard til Gaard. Og uagtet han, hver Gang han stod med Haanden paa Dørklinken, ønskede sig langt, langt borte, saa faldt det ham dog ikke ind at opgive Ævret, thi han dreves frem af sit unge, higende Blod.

Sidst paa Dagen traf han Møller-Jens i Huggehuset, hvor han sad med Messing-Brillerne dinglende paa den yderste Næsetip og snittede.

Mølleren forandrede hverken Mine eller Stilling, men vedblev at bruge Tollekniven, indtil Søren havde fremført sit Ærinde med saa varme og vel-talende Ord, som hans pinlige Stilling tilskyndede.

Da løftede Møller-Jens et Par kolde

Tinøjne over Brillerne og sagde med en Gravrøst: »Jeg har fattige Folk nok i min egen Slægt!«

Dermed tillukkedes hans tynde Læber for enhver yderligere Ytring. Kun de kolde Tinøjne hæftedes paa Søren og ligesom skød ham baglængs ud af Huggehuset.

Tre Dage i Rad gennemgik Søren Brander den Smerte, som det er at gaa fra Menneske til Menneske og faa Nej alle Vegne, Tiggergangens Lidelse.

Tung i Sindet, træt og ør, vendte han tilbage til sit Hedehus. Langsomt flyttede han sin Fod.

Men da han kom ud paa den aabne Slette og mærkede Soluftens friske Sus om sit unge Hoved, bortvejredes de triste Tanker. Fugleskaren sang jo til Arbejde og Virksomhed, for hans Øje bredte sig de udyrkede Flader, der ventede paa hans Arms Kraft, og op mellem Vinterens visne Blade tittede For-aarets grønne Spirer. Han kunde ikke